

KŘTINY 1999

Naše roční putování po známých i méně známých poutních místech tradičně zakončujeme ve Křtinách. Znovu se pokloníme před sochou nazývanou Záštitá Moravy, která se počítá svou vznešeností, krásou a panenskou něžností k nejpěknějším a nejpodivuhodnějším zobrazením Panny Marie. Jestliže má být pouť skutečnou poutí, pak je jejím smyslem osobní setkání s Bohem a s těmi, kteří mu patří. Z nich na prvním místě s Ježíšovou Matkou Pannou Marií.

Každá dobrá pouť je dobou, kdy vycházíme ze své zabydlenosti a únavy, abychom se občerstvili a otevřeli Božím darům. Bůh obdarovával mnoho našich předků zcela zvláštními dary a nás obdarovává nejen zkušeností jejich života, ale stále novým ujištěním, že nás má rád a že nám rád poskytne stejné dary, abychom mohli proměňovat svět, do kterého nás poslal. Neposílá nás však do vysněného neskutečného světa, ale do reality, která nás obklopuje a ve které žijeme s ostatními lidmi. Zkušenost není to, co člověka potká, ale co člověk udělá s tím, co ho potkalo. Važme proto velmi pečlivě všechny naše prosby:

*Prosil jsem Boha o sílu, abych něčeho dosáhl.
Učinil mě slabým, abych se mohl učit poslouchat*

*Prosil jsem o zdraví, abych mohl konat velké věci.
Dostal jsem nemoc, abych mohl dělat něco lepšího*

*Prosil jsem o bohatství, abych mohl být šťastný.
Dostal jsem chudobu, abych mohl být moudrý*

*Prosil jsem o moc, aby mě lidé mohli chválit.
Dostal jsem slabost, abych mohl cítit potřebu Boha*

Závěrem bychom chtěli poděkovat za účast na společných poutích otci Josefovi a Janovi, omluvit se za nedostatky, kterých jsme se jako začátečníci dopustili.

Božena a Stanislav Synkovi